

Er is nog een aspect dat met het uitproberen van verschillende wegen verband houdt, nl. het aantal medewerkers dat hier de laatste tien jaar gepasseerd is. Is het niet een enorm nadeel om niet over een kleine vaste kern te kunnen beschikken?

RVV: "Dat was ook de bedoeling, maar bleek niet haalbaar. Aan de andere kant sprak men i.v.m. het decreet altijd over de mobiliteit van de acteur. Dat is onmogelijk gebleken. Maar in het BKT niet. Ik vind dat je de keuze van acteurs moet overlaten aan de regisseur."

D.B.: "We hebben natuurlijk wel intens geprobeerd om zo'n kern samen te houden. Je kan niet zeggen dat ik geen jaren samengewerkt heb met Ronnie Commissaris, met Mark Steemans en Bob De Moor in een latere fase. Maar als die artistieke visies na verloop van tijd niet meer kloppen, moet je de moed hebben daarmee te kappen. Dat is dus gebeurd. Alleen zijn de passanten in het BKT vaak voortgekomen uit het feit dat we af en toe stukken wilden met meer mensen en daar maar af en toe de mogelijkheden voor hadden. Maar voor mij blijft sterk de behoefte aanwezig om al was het maar een kleine kern van mensen bijeen te scharen die op dezelfde golflengte zitten."

RVV: "Ik ben zelf heel zelden verbonden geweest aan vaste gezelschappen. Ik noemde mij de vaste free lancer. Ik ben langs Globe gepasseerd en NTG, volgend jaar ga ik terug naar het Publiektheater. Ik moet lachen met de mensen die van de Studio in de KNS terechtgekomen zijn en daar

blijven tot hun pensioen, tenzij ze iets vroeger ziek worden. Ik bol dus mee waar ik denk dat ik iets kan beleven. Zo heb ik ook Baas boven Baas aanvaard, met Van Kessel. Dat is dus binnen het BKT gebeurd, maar even anarchistisch, ongepland. Die kansen moeten in het BKT geboden worden. Want als wij het niet doen, wie dan wel? In al die kleine gezelschappjes met hun 5-6 vaste acteurs, kan niets meer gebeuren. Maar mijn idee sluit eigenlijk aan bij het hele oude idee van de 'pool': dat moet mogelijk zijn in het BKT."

Die pool duikt telkens weer op, ook in Nederland, op momenten van grote frustratie. Dat is misschien een middel om de kaarten weer anders te verdelen, maar toch niet de oplossing.

RVV: "Met de subsidie die er is zou ik vier tot zes jaarcontracten kunnen voorzien, maar dan leg je alles vast, kom je tot armetierige zaken. Daarom moet je geregeld die kern kunnen vernieuwen volgens de regisseurs die er werken. Dat is gelukkig nu gebeurd. Deuren open en ze zijn allemaal weg. En nu kijken wie er terug binnenkomt."

Julie hebben toch de grootste subsidie in de D-categorie. Normaal zou daar meer moeten mogelijk zijn. Is het niet zo dat de optie van het BKT om iedereen volgens barema te betalen dat ergens doorkruist? In de praktijk van de D-categorie zie je veel mensen die stempelen en voortwerken aan een productie.

RVV: "Dat kan toch niet dat je een

stempelaar laat werken. Ik vind dat moreel niet verantwoord. Daarom hebben wij ook geen BTK-ers of DAC en betalen wij mensen volgens anciënniteit. Je moet mensen betalen voor hun werk."

Als de mensen daar zelf voor kiezen?

RVV: "Dat is profiteren."

De poëzie van theater

In de beginperiode van het BKT was er die optie om Vlaamse dramaturgie te spelen. Voor volgend seizoen staan er alleen maar Duitsers op het programma: Heiner Müller, Botho Strauss.

D.B.: "Zolang ik in het BKT ben, heb ik nooit Vlaamse stukken op het repertoire geschuwd, maar alle scripts die hier toegekomen zijn, waren beneden peil, terwijl de enige maatstaf blijft dat het goed theater is, en dat het klopt met je filosofische, ideologische bedoeling waarom je theater speelt. Op dat vlak vind ik de meeste aansluiting bij schrijvers als Botho Strauss, Heiner Müller, e.a."

Vroeger werden er ook werkopdrachten gegeven.

D.B.: "Er is ooit gedacht om naast het werk van Eva Bal, zelf dingen te maken, schrijvers aan het werk te zetten. Ik heb zelf ooit eens een seizoen bijna vrijgekregen om een stuk op te zetten samen met Mark Steemans, Bob De Moor en mijn vrouw. Die kans is uitgeprobeerd. Maar dat samen schrijven lukte niet,